

A családok ilyenkor valóságosan azt élik át, hogy hozzájuk eljön a szentcsalád

FOTÓK: HAÁZ VINCE

velő atyja” – mesél az imagyakorlat történetétől a plébános.

Hozzáteszi, régen tényleg szigorúbb rendje volt ennek, a kilencednek nevezett imát szigorúan karácsony előtt kilenc nappal kezdték meg, és kilenc napon át ismételték, de az ő remeteszegi plébániájukon most az a szokás, hogy advent első vasárnapján kihe-lyeznek az oltárra öt-hat szentcsalád-képet és -szobrot, és szentmise végén megáldják, ezeket kapják meg az adventi találkozást gyakorló csoportok: kisebb házas csoportok vagy család-közösségek, akik aztán maguk között osztják be, hogy a négy adventi hét alatt hogy tud meglenni az a kilenc alkalom. „De hogyha pont nincs kilenc, akkor van annyi, amennyi van. Nem történik semmi szentségtörés” – mondja Szénégető István.

Kalákának álcázott imádkozások

Hozzáteszi, amikor körülbelül húsz évvel ezelőtt a közösségükben indultak ezek a csoportok, akkor a szigorú, eredeti formát gyakorolták, hogy egy kicsit érezzék, hogy milyen is az igazi. „A székelyföldi falvakban ezelőtt ötven évvel még biztosan így csinálták, még a kommunista időkben is nagyon leleményesek voltak a székelyek, a szentcsalád-találkozásokat hol belerejtették egy kalákába, hol pedig ebbe-abba, és szépen imádkoztak” – meséli a plébános. Hozzáteszi, az egész olyan, mint egy kis „szent színház”, vannak érkezők, és mindig van egy befogadó család, a szentcsalád-képet pedig két gyertya mellett a kapuban tartják. A szöveg többféle lehet, változhat, de Szénégető István szerint a családok ilyenkor valóságosan azt élik át, hogy most hozzánk eljön Jézus, eljön hozzánk Mária, József, befogadjuk a szentcsaládot. Történik egy közösségi ima, az együtt imádkozók azonban mindig megtartják ezt a kettős szerepet, hogy azok, akik érkeztek, imádkoznak egy annak megfelelő imát, és a befogadók pedig egy annak megfelelő imát. „A kép ott marad a következő alkalomig annál a családnál, és akkor úgy illik, hogy azokban a napokban az a család elvégzi a szentgyónását, elmegy a templomba, részt vesz szentmisén. Abban az időszakban, ha lehetséges, akkor egymástól bocsánatot kérnek, kiengesztelődnek. Nem illik ilyen alkalommal a legnagyobb vitákba bonyolódni, és akkor egy jó nagy veszekedést lerendezni, hanem akkor annak megfelelően Istenhez igazítjuk szeretetben, hitben az életünket. Eljön az a pillanat, amikor jön a következő találkozó, ez a család pedig felkerekedik, és hozzátársul a többiekhez, azokhoz, akik a képet viszik tovább, és akkor ők lesznek a kopogatók, és viszik a szentcsalád képét tovább” – meséli Szénégető István.

Ma már nem olyan szigorú

Hozzáteszi, a kilenc alkalom nem jelenti azt, hogy feltétlenül kilenc család kell legyen a csoportban, hogyha van három család, akkor az is jó. Marosszentkirályon például idősebbekből álló, egyedülálló emberek járnak egymáshoz ilyen adventi ima-alkalmakra, de vannak már ennek nagyon modern formái is, hogy akár

Szénégető István a kibővült szentcsalád képét mutatja

A Szent Család-templomban jobban figyelnek a szentcsaládra

telefonon is bekapcsolnak valakit, ha beteg vagy messze van, s nem tud jelen lenni. Szénégető István szerint vannak zártabb meg nyitott csoportok, de olyan is van, hogy misszió-szerűen igyekeznek meglátogatni valakit, akinél tudják, hogy most baj van, válás volt, vagy valami más nehézség miatt szükség van egy kis lelki táplálékra. „Vannak, akik szívesen bejelentkeznek, mert vágnak arra, hogy hozzájuk is jöjjön el valaki, és nem baj, ha ő nem tud visszamenni majd. Ugye van egy kis kölcsönösség ebben az egészben, hogy hát, ha én elfogadtam, és hozzám bejöttek, akkor már úgy illik, én is el kell menjek. De mi szeretjük kivenni ennek az életét. Tehát nem kell csak azért elmenni, mert hozzád is eljöttek, ha nem tudsz, akkor nem mész, akkor te csak befogadod. Akkor majd valakit, egyik gyermeket elküldik, és a képet szépen így az ajtón kiadod. Tehát nem kell meglegyen az a rituális, nagyon precíz vallási mozgás, hanem alkalmazkodunk a családok életritmusához” – mondja Szénégető István, aki szerint ráadásul ezek „cssettintésre újraelakíthatók”, olyan helyeken is újra meg lehet szervezni ezeket az alkalmakat, ahol már nem szokás ez, csak azon múlik, hogy valaki azt mondja, hogy oké, ő jövőre egy ilyen közösséget biztos, hogy összehoz.

„A kép ott marad a következő alkalomig a családnál, és akkor úgy illik, hogy azokban a napokban az a család elvégzi a szentgyónását, részt vesz szentmisén, egymástól bocsánatot kérnek, s nem ilyenkor bonyolódnak a legnagyobb vitákba.”

Szentcsaládkép másként

A Szent Család-templom plébánosa közben egy különleges családképet mutat, nem a megszokott József, Mária, Kisjézus formáció szerepel rajta, hanem egy különleges, kibővült szentcsalád, amely Erdélyben egyedülálló, s az eredetije majd a remeteszegi templom falára kerül. Az ifjabbik Franz Neuhauser az 1800-as évek legelején készített embernagyságú festményének a fényképmásolatáról kiderül, hogy ez egy kibővült, nagy családot ábrázol, rajta vannak Mária és Jézus mellett Mária szülei, és Erzsébet is Keresztelő János fiával együtt – vagyis nagyszülők és unokatestvérek is. „Az Úrjézus egy kicsit fényesebb, onnan lehet felismerni” – mutat rá Szénégető, aki bevallja, ők maguk is művészettörténésszel magyaráztatták meg, hogy akkor ki kicsoda a képen, mert addig csak találgattak. Azért szereti ezt a festményt, mert – bár József hiányzik róla, és sokaknak ez szokatlan –, de mégis nemcsak a szűk értelemben vett családra hívja fel a figyelmet, hanem a tágabb értelemben vett családra is, erre a gondolatra pedig manapság nekünk is igen nagy szükségünk van.

ád”

szülni tud, merthogy beteltek az órái Máriának, valahogy úgy jött ki a lépés, hogy nem találtak egy megfelelő szállást. Népszámlálás volt, és akik Betlehemből származtak, azok kötelesek voltak otthon lenni, így minden kiadható szoba foglalt volt már, s úgy képzeljük el, hogy nagyon sok helyen kopogtak, de nem sikerrel. Végül csak nagy nehezen találtak valahol a település szélén szállást, és ezt jeleníti meg ez az úgynevezett szent színház: miközben mi egymást befogadjuk, valójában Józsefet, Máriát és Jézust fogadjuk be. Tehát ezt nevezük mi szentcsaládnak, hogy Jézust úgy fogadjuk be, hogy neki volt egy emberi édesanyja és egy emberi ne-

Il gyűlnek össze az imádkozók